

100 LET
SVOBODY

FARNÍ

BČASNÍK

ZDARMA | VYDÁVÁ FARNÍ ÚŘAD MLADÁ BOLESLAV | WWW.FARNOST-MB.CZ

SLOUŽÍ POUZE PRO VNITŘNÍ POTŘEBU FARNOSTI

„VE SKUTEČNOSTI STAČÍ JEN MILOVAT...“

Letošní podzim, konkrétně dny kolem svátku svatého Václava se zapsaly do historie našeho národa a pevně věřím, že i do srdce každého z nás. Naši vlast navštívil „Petr našich dnů“, Svatý otec Benedikt XVI. a zanechal zde nesmazatelnou stopu. Pozorně jsme naslouchali jeho slovům a jeho poselství, které nám přinesl, chceme vnášet a i do našich životů. Jeho slova jsou velmi jasná, srozumitelná a velice konkrétní.

Kdosi před jeho návštěvou prohlásil, že přijíždí jako lékař k nemocnému a není třeba si nic nalhávat, současný svět, ale i náš národ churaví. Trpí neláskou a lidé hledají lék. Vezměme si jako povzbuzení pro nadcházející adventní dobu a vánoční čas jeho slova, která pronesl již dříve, při své pastorační návštěvě v září loňského roku v místě kam se právě nemocní uchylují, v Lurdech. Papež podává prostý návod a snadno dosažitelný lék:

„Ve skutečnosti stačí jen milovat.“

Je to myšlenka k úvaze do blížící se adventní doby, kdy se chceme připravit na oslavu Vánoc – svátků míru, pokoje a lásky. Lidé odedávna cítí, že je vhodné na tyto svátky připravit nejen svoje domovy mohutnými nákupy a konzumem, ale především vlastní srdce. Naši předkové v adventní době častěji sahalo po Bibli - Božím slově, aby zvroucněli v očekávání Toho, který je Lásk sama, který lásku povýšil na základ našeho života, jak o tom mluví i sv. Matouš ve svém evangeliu: *Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se u něho a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl přivést do úzkých, a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší přikázání. Druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon a*

Proroci. (Mt 22, 34-40)

Vraťme se k úvodnímu mottu, že „ve skutečnosti stačí jen milovat“. Jedině láska uzdraví lidské vztahy, jedině láska je schopna přemoci zlo a rozbroje ve světě.

Advent, který příští neděli začne a blížící se Vánoce by měly být pro každého z nás, pro naše zraněné vztahy, pro všechny znesvářené národy jakýmsi procitnutím k pochopení starozákonního autora, že „Silná jako smrt je láska, nezlomná jako podsvětí je vášeň. Její výheň je výheň ohně, plamen Hospodinův. Zátopy vod nemohou uhasit lásku a proudy řek ji neodplaví.“ (Pís 8,6b-7a)

Ze srdce přeji nám všem, abychom společně prožívali blížící se adventní dobu v lásce a v radostném očekávání zrození Boží lásky.

Vyprošuji pak také pokojné Vánoce 2009 a požehnaný nový rok 2010!

P. Radek Vašínek

1989 ŘÍM PRAHA FARA

Prohlížím naše pořady bohoslužeb z listopadu 1989, která jsem vyvěšoval na dveře kostelů (již od r. 1986 a schovávám si je). Jsou samozřejmě psaná na psacím stroji. V neděli 12.11., v den kanonizace bl. Anežky České v Římě, proběhla v našem arciděkanství kostele v 9 hod. děkonná mše svatá, při níž též zaznělo latinské Te Deum. To jsme ještě netušili, že konec „totality“ přijde tak brzo. Po 17. listopadu se Mladá Boleslav probouzela do nové situace pozvolně. Nic bouřlivého zde nebylo. Vše podstatné jsme si přivázeli z demonstrací v Praze, kde jsem byl zrovna našťastí celý týden na školení (ne na politickém, ale na počítačovém). První iniciační jednání – zárodek Občanského fóra - svolal na

faru Církve československé husitské farář Antonín Jelínek. První oficiální protestní akce byla 20.11. (o tom jsme se dozvěděli předem), když namísto představení v městském divadle proběhlo sice vystoupení herců z Prahy, ale ve formě jakési stávk. Herci přečetli prohlášení a zazpívali jsme státní hymnu. Jistá část obecnostva se (asi ze strachu) se od toho očividně distancovala. Z balkonu divadla promluvil herec J. Vinklář a A. Jelínek - ten mluvil za křesťany i za dělníky (pracoval tehdy jako dělník v Akumě). Potom zde proběhlo několik demonstrací, ne příliš s velkou účastí. Vzpomínám na jednu povolenou v neděli odpoledne, ale byli jsme vykázaní do parkoviště na Štěpánce u letního kina, abychom nerušili veřejný pořádek. Jako

první mluvčí Občanského fóra promluvil A. Jelínek. Náš tehdejší kaplan P. Zdeněk Klindera byl dokonce v té době na uzavřeném duchovním cvičení bez přístupu k veřejnosti a o všem se dozvěděl, až když asi po týdnu skončili. Náš pan arciděkan nebyl mediální typ a ani vystupovat nechtěl. Řekl bych, že teprve v průběhu prosince začalo docházet zdejším mocným, o co skutečně jde. Vánoce jsme již slavili ve zcela nové atmosféře. Po mnoha letech proběhla „půlnoční“ mše svatá, i když už od 23 hodin a v klášterním kostele (na Karmeli), asi z obavy před tradičními narušiteli, kvůli kterým byly vlastně půlnoční mše předtím zrušeny.

Jiří Vosáhlo

BYLI JSME U TOHO OD SAMÉHO POČÁTKU**Ohlédnutí za listopadem 1989 v Mladé Boleslavi**

Dramatický rok 1989 rozhodně nebyl pro boleslavské farníky první zkušeností s protivládní akcí. Mnozí měli zkušenost z památné velehradské pouti při příležitosti jubilea 1100.

výročí úmrtí sv. Metoděje v r. 1985, kdy dokázali do té doby nevídanou věc. Vypískat komunistického ministra a skandovat „my chceme papeže.“ Také v Mladé Boleslavi čile fungovaly skupiny rodin, které se na pravidelných

setkáních věnovaly rozšiřování svých vědomostí nejen v duchovní, ale též společenské oblasti. Samozřejmě že jako kvas působila cesta do Říma na svatořečení Anežky České 12. listopadu. A poté 25. listopadu kardinál Tomášek

sloužil mši na počest svatořečení Anežky České. Byla to mše s neobyčejným poselstvím. Právě mezi těmito dvěma daty se cosi ve společnosti pohnulo. A právě slova kardinála Tomáška pronesená na závěr bohoslužby ujistila

všechny přítomné, že je třeba se napřímit a zvednout hlavu. Z katedrály jsme odcházeli rovnou na Letnou. Když pater Václav Malý vyzval ono obrovské shromáždění k modlitbě Otče náš (podle různých odhadů tam bylo asi osm set tisíc lidí) věřil jsem, že se křesťanství stane výrazným motorem obnovy naší společnosti. Boleslaváci podpořili umělce v jejich protestu svou účastí na divadelním "představení", i když bylo známo, že umělci na výraz protestu proti totalitní moci hrát nebudou.

Před zahájením se soudruzi radili v protější budově gymnasia, ale žádné řešení zřejmě nenalezli. I v Mladé Boleslavi se zakládalo Občanské fórum, zajímavá byla událost při jedné z prvních akcí konané na hřišti za DDM u Máje. Jakmile vystoupil hlavní organizátor, začali na něho lidé volat ať toho nechá, protože je estébák. Kupodivu se na-padený ani nijak nebránil, zřejmě byl skutečně na shromáždění pracovně. Symbolem změn bylo i odstranění sochy

Lenina, který stál na náměstí, kde jednou z budov byl i soud. „Boleslaváci sami o sobě říkali, že jsou městem hrdinů, protože jediní dokázali postavit Lenina před soud.“ V Boleslavi křesťané spolupracovali skutečně ekumenicky v nejlepším slova smyslu. Z kněží to byl pater Říha, který se odhodlal k mluvení z improvizované tribuny. Řada křesťanů vstoupila do politiky a tím přispěla k rychlejší demokratizaci společnosti. Ihned začala intenzivní ekumenická

spolupráce, kdy se klíčová setkání děla střídavě u různých křesťanských církví.

Po obrovské amnestii, kterou uskutečnil prezident Václav Havel sotva se ocitl na Hradě, bylo v Boleslavi mnoho propuštěných vězňů, kterých se lidé ujímali. V této oblasti se velmi angažoval husitský farář Jelínek.

Postupem doby jistě vidíme řadu slabých míst ve společnosti, vidíme řadu věcí kriticky. Máme však svobodu je měnit k lepšímu.

J. Janeček

KDO, KDYŽ NE MY? KDY, KDYŽ NE TEĎ?

Svobodu máme, ale s jejím správným využitím se potýkáme. Opravili jsme za 20 let mnoho kostelů, napřimování duší po čtyřicetileté vládě totality je ale práce na mnohem delší dobu. Dnešní počet duchovních v českých zemích, s přihlédnutím k

věkové skladbě a minimálním přírůstkům, naznačuje, že práce laiků pro církve musí nabývat na intenzitě, pokud církve nemá upadat. Narážíme ale, jak uvedl americký komentátor papežovy návštěvy, na velice rozšířenou lhostejnost k

vlastní církvi. Poukázal tím na výraznou převahu pouze tabulkových nad praktikujícími katolíky. Ochota využít vlastního obdarování ke společnému růstu není příliš častým zjevem. Modleme se, mimo modliteb za nová duchovní povolání, rovněž za naše vlastní povolání ke

službě bližním. Hlásejme svým životem dokonalost – ne svoji, ale toho, který nás poslal. Před dvaceti lety nás, při svatořečení Anežky v Římě, vyzval papež Jan Pavel II. veršem (1. P 4,10): **Každý ať slouží tím darem, který přijal!**

M. Mareš

1948-1989 KŘESŤANÉ MEZI REZISTENCÍ A KOLABORACÍ

Postřehy z poutavé přednášky PhDr. Stříbrného, viceprezidenta ČKA a člena Vědecké rady Ústavu pro studium totalitních režimů, v MB dne 11.11.

Mezi totalitními režimy nacismem a komunismem jsou velice úzké paralely: „snaha ovládnout celého člověka“ a „církev je protivníkem, protože vytváří základní rezistenci člověka proti totalitě.“ Na prvotní snahu oslabit roli náboženství navazoval pokus odstranit tuto roli úplně. Soudy byly nástrojem výkonu totalitní moci. Výrazný rozdíl byl v délce trvání – nacismus 6 let, ale již od čtvrtého roku s výraznou jistotou

blízkého konce. V tomto smyslu 41 let komunismu způsobilo výrazně větší morální devastaci společnosti. Zvláště po roce 1968 nastoupilo dominantně přizpůsobení se „realitě“ a schizofrenie dvojího života doma/mimo domov. Definovali jsme si škálu postojů od odboje/rezistence přes loajalitu/koexistenci až po kolaboraci/zradu. Jmenovali jsme si nejen řadu excelentních nezlomitelných křesťanských osobností – odboj YMCA (Jaroslav Šimsa, Rudolf Mareš, Jaroslav Valenta), turnovský Pavel Glos (hrdinný jak v odboji, tak po válce v pomoci německým evangelíkům),

Oto Mádr, Josef Zvěřina, Augustin Navrátil (Petice 1988), ale i kolaborantů – např. Josef Plojhar. Detailněji jsme se věnovali seznamům StB. Ten, kdo je jmenován ve svazcích jako spolupracovník, byl na konci řetězce politické zodpovědnosti - nebyl hlavním hybatelem výkonu totalitní moci. Bohužel, právě rozkrutí a zmapování činů těch hlavních zločinců má stále ještě příliš mnoho bílých míst. Činnost Ústavu je velice cenná ale i obtížná - velké ryby za sebou velice dobře zametly stopy. Bližší informace k této problematice na www.ustrcr.cz

M. Mareš

“DALEK KARIÉRY“

Motto: “To je náš člověk“ František kardinál Tomášek

V červenci letošního roku uplynulo 15 let od úmrtí administrátora naší diecéze v letech 1974–1989 kanovníka Josefa Hendricha. Podívejme se do dokumentů u příležitosti tohoto výročí a uvidíme kněze a člověka, který byl dalek kariéry. Pan

arcibiskup Karel Otčenášek napsal ve své knize “Víra je můj pevný hrad“:

“Kapitulní vikář Hendrich měl kvůli mně nepříjemnosti proto, že vždycky, na kolik to bylo možné, respektoval mé biskupské svěcení, hlavně při liturgii. Pomáhal mi s velkým rizikem pro sebe. Díky své osobní statečnosti se nebál stavět mě při bohoslužbách na čestné

místo, což bylo samozřejmě pro představitele režimu solí v očích. Pro ně jsem byl prostý kněz a dokonce velezrádce a osoba nebezpečná.“

Se svolením bývalého vikáře libereckého vikariátu P. Josefa Dobiáše vyjímám z jeho dopisu: “P. Josef byl po dlouhá léta mým nejbližším přítelem. Po dlouhodobém věznění, (byl jsem zatčen

v Lovosicích v r. 1950) jsem nastoupil jako administrátor do Cvikova. K mé neskonale radosti jsem našel svého přítele vedle v Jablonném v ul. bl. Zdislavy. Jako inteligentního člověka ho poznali i kněžští delegáti z Vatikánu a řekli mu: Zůstaňte na svém místě. My Vás budeme ještě

potřebovat." V jedné časové etapě navštívila delegace také mne a položili mi otázku o smýšlení p. administrátora. Když jsem je ujistil, že má hluboké kněžské a duchovní smýšlení dalek kariéry a nějakého komunistického ducha, byli nesmírně potěšeni. Nejsem sám, kdo si pana kanovníka Josefa

Hendricha vážil. Proto jsem listoval ve vzpomínkách Františka kardinála Tomáška, arcibiskupa Karla Otčenáška a P. Josefa Dobiáše.

František Němeček

"MUSÍME SI POMOCI SAMI !"

Je tomu už devatenáct let, co pod dohledem J.E. otce biskupa Koukla připravuji každoročně pásmo mariánských rozjímání na pouť na Solci u Kněžmosta

www.solec.wz.cz Nedávno jsem se k těmto textům vrátil a měl jsem obavy, zda se ty úvahy s odstupem času neukáží jako mylné, falešné nebo naivní. Podpořen zjištěním, že jsem nic takového nezjistil, dovolím si Vám dnes předeslat také jednu úvahu. K ní mne inspirovala (jak jinak) návštěva Sv. otce Benedikta XVI. Tak tedy in medias res : 1./ Smlouva České republiky se Sv. stolcem v historicky dohledné době ratifikována nebude. Církev ji k životu nepotřebuje a stát o ni nestojí. Je to (ze strany státu) nechutné a trapné, ale

pochopení a naléhavost změny přístupu ze strany současné "hvězdné" sestavy našich poslanců a jiných politických veličin nelze očekávat. A to ani v budoucnu po příštích volbách, jestli se nějakých vůbec dočkáme.

2./ Restituce tzv. církevního majetku se už nikdy neuskuteční. Podobně jako za válek husitských bude tento majetek v nejbližších letech zašantročen, popřen, zatajen a definitivně ukraden. Představa, že současná hospodářská situace státu se zázrakem změní do té míry, že nastane blahobyť, je iluzorní. Možná dojdeme k řešení, že se nám stát třeba oficiálně omluví (třeba i dvakrát za sebou a dá nám to písemně, o čemž by parlament mohl několik let vést diskusi), ale nic víc. Je

to trpké, směšné, kruté nespravedlivé a morálně zpozdilé. Ale je možné od laxně či hostilně naladěné tzv. většinové společnosti v naší zemi čekat něco jiného? Obrácení milionů občanů na katolickou víru? - Nebudme naivní ! 3./ Z toho plyne, že situace vyžaduje, abychom se nad stavem naší diecéze zamysleli, abychom o ní diskutovali a abychom s vědomím výše uvedených handicapů hledali východiska do budoucna. Jsem hluboce přesvědčen, že by bylo užitečné vypracovat určité téze a okruhy otázek, zvolit vhodný klíč a svolat co nejdříve diecézní sněm za účasti našich biskupů, kněží, zasvěcených osob i laiků. Čím dříve, tím lépe. 4./ Není možné čekat od nikoho milost a pomoc, jen od Boha. Od státu, od

hromadných sdělovacích prostředků, od úřadů, z ciziny, od sponzorů se nelze dočkat ani pomoci, ani řešení současného stavu. Musíme si pomoci sami ! A to zvláště v době, kdy budou našim kněžím snižovány platy, a kdy nám bude všem zvýšena daň z přidané hodnoty. Žijme tedy tak, jak to již dávno navrhoval svatý Ignác z Loyoly: Pracujme každý pro církev tak, jako kdyby vše záleželo jen na nás - a modleme se za ni tak, jako kdyby vše záleželo jen na Bohu.

5./ Pokud jsou mé předpoklady 1./ a 2./ mylné, potom slibuji, že si nechám upéci dort ve tvaru klobouku, a že tento vlastní klobouk sním (a dám Vám ochutnat)

Dr. Jan Toman

NÁVŠTĚVA SV. OTCE V ČESKÉ REPUBLICE

Ráda bych se s Vámi podělila o zážitek z účasti na mši svaté ve Staré Boleslavi. Abych byla upřímná, dlouho jsem váhala, jestli se vypravím. Do Brna se mi to zdálo daleko a ve Staré Boleslavi byla mše určená mládeži, což už dávno nejsem. Ale celá moje rodina se chystala - nechala jsem věcem volný průběh. Zvítězil pocit, že když se „starý pán“ chystá na tak dalekou cestu, byla by ostuda nedojet těch třicet kilometrů jemu vstříc. Ale obava z velké akce ve mně přetrvávala, protože jsem typ člověka, který se setká velmi osobně s Boží přítomností spíše v tichosti zapomenutého vesnického kostela, než v davu skandujících lidí.

Uklidňovala mě už velmi dobrá příprava akce, kterou jsem z povzdálí sledovala. Odjezd v sedm hodin z

Boleslavi byl také přijatelný a jediným organizačním zmatkem bylo, když náš autobus jako jediný nepustili na parkoviště do kasáren a bylo trochu nejasné, kde budeme nasedat při návratu.

Zapojili jsme se do stále houstnoucího průvodu lidí, potěšilo nás setkání s mnoha známými. On ten katolický svět není příliš veliký. Na Proboštské louce panovala velmi klidná atmosféra, nikdo se nikam netlačil, nezmatkoval. Zázemí pro zúčastněné bylo dostatečné. Projekce předprogramu byla velmi zdařilá, příjemně mě vtáhla do děje. Setkání svatého otce se starými kněžími v bazilice mně poprvé vehnalo slzy do očí. Radostné očekávání umocňovalo velké množství lidí kolem mne. Poprvé

jsem si uvědomila, že jsem ráda součástí davu, protože ten dav není bezhlavý. Čeká na svou hlavu a každý v něm je důležitý, protože každého volá Pán jménem.

Průběh mše svaté byl velmi důstojný, velmi mě zasáhl. Velmi mě oslovila i hudba, která zazněla, při žalmu jsem si uvědomila, že tančím spolu s mladými Poláky, kteří stáli vedle mě, při proměňování mě ohromilo ticho, které nad plání zavládlo. Po mši svaté jsme dlouho setrvali na místě v přátelském rozhovoru se staršími manželi z Poděbrad. Přijeli vlakem a tak jsem se velmi zastyděla při vzpomínce na obavu o vlastní pohodlí. Ten pocit umocnila přítomnost mnoha mladých rodin. Asi bych si s tak malými dětmi

netroufala vyrazit a oni to tak krásně zvládli.

Posledním organizačním zmatkem bylo zanechání jáhna Kamila na

místě. Obětavě dohlédl, aby žádný farník nechyběl a my mu pak ujeli. Naštěstí umí jezdit vlakem a tak jsme o něj nepřišli.

Ráda se budu nadále uchylovat do ticha prázdných kostelů, ale nějaká velká akce by občas byla dobrá, ne?!

Ivana Kolínová

SETKÁNÍ S PAPEŽEM BENEDIKTEM XVI.

Ježíš Kristus – stejný včera, dnes i na věky... (Žid 3, 18)

Jsou chvíle, kdy chcete zastavit čas. Prožít naplno každý okamžik. Současnost se přece rychle stává minulostí. A vy tušíte, že právě tahle současnost bude energií a vírou do budoucnosti. Do celého dalšího života. Tohle jsem prožíval na svatého Václava, kdy jsem měl za celou moji diecézi přijmout živého Krista z rukou Svatého otce. Zdá se to lichotivé - že právě já jsem

byl vybrán. Ale víte, já jsem to vnímal ještě jinak. Cítil jsem, že mě pozval sám Kristus. Nevím proč. A já to přijímal s obdivem, že právě nejvyšší zástupce církve mi může pomoci více vnímat dar eucharistie, Boží přítomnost a Boží milosrdenství. To byl můj cíl - zakusit, že Pán je blízko.

A i když jsem nakonec od papeže eucharistii nedostal, nevadilo mi to. Možná i tím hlouběji jsem si uvědomil, že

Kristus je stejný včera i dnes - na věky. Od jáhna nebo od papeže.

Věřím, že On žehná naší diecézi a čeká na naše ANO. Věřím, že On je Cesta, Pravda a Život. Věřím, že On je stále stejný, po všechny dny mého života, stejný pro každého z nás, bohatého nebo chudého, smutného či šťastného, věřícího či nevěřícího, svatého i mě hříšného - opravdu pro každého. Pro nás pro všechny.

Jenda Janeček

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA 12.12.

10:00 přednáška P. Václav Čunek, SDB (kostel sv. Jan)

11:30 občerstvení na faře

12:30 povídání o salesiánské spiritualitě P. Čunek
Závislost dětí na tabáku - přednáška J. Janečka
sportovní program pro děti a mládež

15:00 koncert skupiny Ritornello

17:00 adorace

17:30 sv. růženec

18:00 mše svatá a zakončení duchovní obnovy

po celou dobu obnovy je možnost sv. smíření

po celou dobu dopoledního programu bude pro děti připraven zábavný program.

PODZIMKY BOZKOV 09

Křesťanský skautský oddíl existuje a je funkční. Na akci do Bozkova vyjelo mnoho skautských dětí, ale i mnoho dětí z farnosti naší i jiných, mj. farnosti pražské. Dohromady nás bylo 22, z toho 6 dospělých. Všechny děti zvládly trasu zvanou Riegrova stezka, kterou jsme šli ze Semil ve čtvrtek 29.10. až do Bozkova. Počasí nám přálo a tak jsme si mohli zahrát spoustu her, což určilo naši rychlost na závratné 2 kilometry za hodinu. Do Bozkova jsme dorazili v 15.30. Děti se vybalily a to už byly rozdělené do družin a svolány do společenské místnosti, kde se dozvěděly o celopobytové hře CIVILIZACE. Hru jim představil rytíř, který jim i ukázal cenu pro vítěze - meč. V pátek byla Drakiáda - v poledne se draci vyráběly a odpoledne se pouštěly. Poté se hrály zase nějaké hry k hlavní hře a proběhl večerní program, při kterém šly děti nahánět vlka. Další den, sobota, proběhl klidně, i když bylo chladněji. Programem dne byl výlet údolím Kamenice po tzv. Palackého stezce na zříceninu strážního hradu Navarov. Cestou jsme byli dětmi příjemně překvapeni, protože děti si na stezce, která byla často zničená nespoutanou silou přírody, pomáhaly, vzájemně si podávaly ruce a nikdo neprotestoval. Když jsme dorazili k hradu, tak jsme zjistili, že hrad ovládli lapkové, následovala bitva o hrad, ve které byli lapkové poraženi a hrad byl osvobozen. Sváteční den, neděle, proběhl ve stylu klidného balení a veselých her. Nevynechali jsme ani v 10 hodin mši svatou, kterou sloužil otec Kryštof, jemuž děkujeme za vlídné přijetí. Myslím si, že akce se povedla, děti to zvládly - i ty, které nejsou na podobné akce zvyklé. Rádi uvítáme nové členy do skautského oddílu. Je nám líto, že jarní prázdniny nemohou proběhnout také v Bozkově.

Ondřej Kolín

POŘADY BOHOSLUŽEB OD NEDĚLE 29.11.09

NEDĚLE

9:00 *	hlavní mše sv. farní	arciděkaný kostel
10:30	mše sv. se zaměřením pro děti	arciděkaný kostel
18:00	večerní mše sv.	sv. Jana Nepomuckého
19:00	Adorace	sv. Jana Nepomuckého

(*8:30 Zpívané ranní chvály - laudy)

NEDĚLE ŘECKOKATOLICKÉ BOHOSLUŽBY

8:30	řeckokatolická sv. liturgie	k. sv. Jana Nepomuckého
------	------------------------------------	-------------------------

PONDĚLÍ

7:30	ranní mše svatá	kostel sv. Jana Nepomuckého
18:00	večerní mše svatá	kostel sv. Jana Nepomuckého

ÚTERÝ

18:00	večerní mše svatá	kostel sv. Jana Nepomuckého
-------	--------------------------	-----------------------------

STŘEDA

7:30	ranní mše svatá	kostel sv. Jana Nepomuckého
18:00	večerní mše svatá	kostel sv. Jana Nepomuckého

ČTVRTEK

18:00	večerní mše svatá	kostel sv. Jana Nepomuckého
-------	--------------------------	-----------------------------

PÁTEK

7:30	ranní mše svatá	kostel sv. Jana Nepomuckého
18:00	večerní mše svatá	kostel sv. Jana Nepomuckého

(Je-li první pátek v měsíci, koná se po večerní mši svaté adorace k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a svátostné požehnání)

SOBOTA

14:00	mše sv. pro vietnamskou menšinu	kostel sv. Jana Nepomuckého
16:00	mše sv. s nedělní platností v sídlišti	Dům s pečovatelskou službou
18:00	večerní mše sv. s nedělní platností	kostel sv. Jana Nepomuckého
19:00*	mše sv. pro polskou menšinu	kostel sv. Jana Nepomuckého

* Jednou za 14 dní, podle ohlášení

Po celý týden před ranní i večerní mši svatou modlitba sv. růžence